

Arrest

nr. 201 081 van 14 maart 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 16 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 november 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 9 december 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.09.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene beweert dat zijn cliënte een asielaanvraag zou hebben ingediend te België. Echter betrokkene toont niet aan dat zij in België asiel zou hebben aangevraagd en evenmin blijkt dit uit de studie van haar administratief dossier. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkene verwijst verder naar haar relatie met de heer N.B., met wie zij gehuwd zou zijn en die over verblijfsrecht in België beschikt . Zij verwijst tevens naar het feit dat zij samen een zoon hebben m.n. S. geboren op [...] te Roeselare. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom het feit dat zij alhier een partner en kind zouden hebben een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor zij niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar zoontje en de vader van haar zoontje haar niet zouden kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Ook de bewering dat zij zou wettelijk samenwonen met de heer N.B. wordt met geen enkel bewijs gestaafd.

Ook de bewering dat betrokkene heden zwanger is, kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Zoals reeds hoger gesteld kan zij haar te allen tijde laten vergezellen door haar partner.

Betrokkene beweert verder nog dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Servië omdat aldaar de mensenrechten van de Roma-bevolking nog steeds zouden geschonden worden. Zij verwijst in deze context naar verschillende rapporten. Dit kan eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Ook de bewering dat haar zus hier zou verblijven en dat deze zus gehuwd zou zijn met de broer van haar partner kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er kan aldus onmogelijk sprake zijn van een schending van art. 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. De elementen met betrekking tot de integratie (m.n. dat mevrouw Nederlands zou spreken, dat zij werk zou wensen te zoeken en dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben) waarnaar de advocaat van betrokkene verwijst, maar die niet worden gestaafd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 28 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ook op 9 december 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Mevrouw, [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 6 (zes) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2014, haar op 28.08.2014 betekend.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 februari 2018 staat het volgende vermeld: “[...] de verwerende partij [doet] afstand van de exceptie die zij heeft aangevoerd met betrekking tot haar gebonden bevoegdheid.” Er dient derhalve niet langer uitspraak te worden gedaan omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij deze middelen:

“[...]”

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag in België zou ingediend kunnen worden.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden.

Verzoekster meent dat de aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk in België kan ingediend worden en dit gezien het feit dat zij hier een koppel vormt met dhr. N.B., die hier wettelijk verblijf heeft, evenals gezien het feit dat zij moeder is van twee kleine kinderen.

Dat de bedoeling van de aanvraag erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk louter op basis van de bewering dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, niet correct is.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat er geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat in tegenstelling tot hetgeen door verwerende partij wordt gesteld er wel degelijk zeer ernstige problemen zijn ingeval van terugkeer (zie verder).

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er wordt ook totaal voorbijgegaan aan de si-tuatie in het land van herkomst.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker of nog de afwezigheid van enige asielpcedure niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeksters heeft met België.

Verzoekster beroept zich op alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van een asielaanvraag of enige andere aanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, gezien het tijdsverloop en tevens gezien het voorwerp en de finaliteit van de procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster geen onderzoek zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat het algemeen gekend is dat de Roma in hun land van herkomst het voorwerp uitmaken van zware discriminaties, achterstelling op alle vlakken, zelfs vervolging.

Dat er sprake is van een ware humanitaire crisis onder de roma-bevolking in het land van herkomst (zie ook verder).

Dat er sprake is van "extreme discriminatie" (zie verder).

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de relatie van verzoekster met dhr. N.B. en de gezinsvorming met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren
- de verzoekster is totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- er zijn twee nog zeer jonge kinderen

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van de kinderen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Servië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies zou betekenen van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

De situatie tot op heden in Servië is er een van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat het in dit verband niet volstaat om zomaar de ingeroepen discriminatie te gaan marginaliseren en te gaan stellen alsof het één en ander niet bewezen zou zijn.

Dat de situatie van de Roma in de balkanlanden ronduit dramatisch is.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een si-tuatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting."

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequent-ly sent back.

The report recommends:

" An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Dat in SERVIE de problemen voor de Roma nog groter zijn.

De mensenrechten van re Roma-bevolking worden er dagdagelijks met de voeten getreden volgens diverse internationale Mensenrechtenorganisaties zoals AMNES-TY INTERNATIONAL (zie stuk 4: Artikel dd. 02/04/2014 MONDIAAL NIEUWS: "Europa lust zijn Roma niet" Dossier: Roma: burgerrechten al seen ander: Servië : haatspraak en "gezichtsscreening"; stuk 5: DANYIOVA Janette "Hedendaags onbegrensd racisme tegen Roma in Europa");

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissingen onrechtmatig werden genomen, weze én de afwijzing van de art. 9 BIS VW én het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster is betekend geworden."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Waar verzoekster melding maakt van de "*door de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden*", benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter geenszins bevoegd is om zijn beoordeling van de aangevoerde omstandigheden in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*". Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt verzoekster toe om te duiden welke zij precies geschonden acht andere dan het reeds door haar aangehaalde redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de wijze waarop artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvrager die beschikt over een identiteitsdocument of hiervan is vrijgesteld, aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.5. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk. Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij een onderzoek ten gronde voert inzake haar aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.6. Verzoekster betoogt dat voor haar geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en zich hierbij te beroepen op buitengewone omstandigheden. Uiteraard staat het verzoekster vrij dergelijke aanvraag in te dienen. Zulks wordt nergens ontkend in de eerste bestreden beslissing. Het is dan aan verweerder om de aangevoerde omstandigheden te onderzoeken en als hij ze niet wenst te weerhouden, moet hij motiveren waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, quod in casu. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat de eerste bestreden beslissing werd getroffen *“louter op basis van de bewering dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn”*.

3.7. Verzoekster valt erover dat de eerste bestreden beslissing gewag maakt van het *“ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”*. Uit het geheel van de eerste bestreden beslissing blijkt echter niet dat verweerder het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zou hebben miskend of een ander beoordelingscriterium dan de buitengewone omstandigheden zou hebben gehanteerd.

3.8. Verzoekster is van oordeel dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan de discretionaire bevoegdheid die hij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft, door *“totaal”* voorbij te gaan aan de situatie in haar land van herkomst en haar vele jaren van verblijf en integratie in België. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Immers kan in deze beslissing worden gelezen waarom de thuissituatie niet als een buitengewone omstandigheid wordt beschouwd en kan eveneens worden gelezen dat elementen van integratie *“betrekking hebben op de gegrondheid en [...] in deze fase niet [worden] behandeld”*. Verweerder heeft ook nog gesteld dat de elementen van integratie niet gestaafd werden. Hij heeft derhalve duidelijk aangegeven hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid heeft ingevuld voor deze elementen.

3.9. De motivering dat elementen van integratie *“betrekking hebben op de gegrondheid en [...] in deze fase niet [worden] behandeld”*, is ook deugdelijk en pertinent. Ze is immers in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden*

die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Verzoekster stelt weliswaar dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zou impliceren dat er sprake zou zijn van een *"onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf"*, doch de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou zijn. Verzoeksters opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren en het staat haar nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader hiervan.

3.10. Voor wat betreft de situatie in verzoeksters herkomstland, wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven: *"Betrokkene beweert verder nog dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Servië omdat aldaar de mensenrechten van de Roma-bevolking nog steeds zouden geschonden worden. Zij verwijst in deze context naar verschillende rapporten. Dit kan eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn"*.

3.11. Waar verzoekster betoogt dat *"de afwijzing als asielzoeker of nog de afwezigheid van enige asielprocedure [...] niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren"* en wijst op het verschil in finaliteit tussen een asielprocedure en huidige procedure, benadrukt de Raad vooreerst dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend, wat in de eerste bestreden beslissing reeds werd opgemerkt door verweerder. Verder wordt nergens in de eerste bestreden beslissing gesteld dat de veiligheidssituatie in het herkomstland niet kan worden aangenomen omdat verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend.

3.12. Zoals reeds gezegd heeft verweerder de aangevoerde problematiek van schending van de mensenrechten van de Roma-bevolking in Servië wel degelijk mee betrokken in zijn beoordeling. Verweerder heeft meer bepaald geoordeeld dat verzoekster in gebreke is gebleven persoonlijke bewijzen aan te brengen dat haar fysieke integriteit in gevaar is. Door louter te poneren dat het *"algemeen gekend is"* dat Roma in hun land van herkomstland het voorwerp uitmaken van zware discriminaties en zelfs vervolging en dat er sprake is van een humanitaire crisis onder de Roma-bevolking in het land van herkomst, kan verzoekster de door verweerder gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters ongefundeerd betoog dat er sprake is van willekeurig geweld ten opzichte van Roma, ten gevolge waarvan ze louter door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Louter een passage uit een algemeen rapport van Amnesty International citeren dat betrekking heeft op Kosovo – en stellen dat de situatie voor Roma in Servië nog erger is – kan verder bezwaarlijk volstaan opdat een persoonlijke vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM is aangetoond. Ook opnieuw verwijzen naar de twee artikelen, die bij de verblijfsaanvraag werden gevoegd als stukken 10 en 11, volstaat niet. In het licht van dit gebrek aan een begin van bewijs dat de aangevoerde vrees voor vervolging en de aangevoerde humanitaire crisis onder de Roma-bevolking in het land van herkomst kan ondersteunen, kan niet worden ingezien op grond waarvan verzoekster de verwachting koestert dat verweerder een rigoureuus onderzoek diende te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.13. Verzoekster kan verder niet dienstig verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. In casu ligt geenszins een aanvraag tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus voor, doch wel een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, indien verzoekster van oordeel is dat de situatie in haar herkomstland dermate problematisch is dat zij niet kan terugkeren, de bestreden beslissingen haar geenszins verhinderen dat zij alhier een asielaanvraag indient.

3.14. Waar verzoekster nog een schending van artikel 3 van het EVRM ontwaart in het *"automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten"*, benadrukt de Raad dat de aangevoerde problematische situatie in het herkomstland reeds werd beoordeeld in de onontvankelijkheidsbeslissing. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder, bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten op dezelfde datum als voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, op dat vlak nog een bijkomend onderzoek diende te verrichten.

3.15. In de eerste bestreden beslissing werd gesteld dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren slechts een tijdelijke scheiding inhoudt en dat bovendien verzoekster niet aantoonde dat haar gezin haar niet zou kunnen vergezellen naar haar herkomstland. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet en toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. De loutere overtuiging van verzoekster dat deze omstandigheden ertoe zouden moeten leiden dat zij alhier haar verblijfsaanvraag kan indienen, kan bezwaarlijk volstaan. Waar zij erop wijst dat de belangen van de kinderen niet zijn gebaat bij een terugkeer naar Servië en dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten, stelt de Raad vast dat verzoekster deze elementen niet heeft opgeworpen in haar verblijfsaanvraag, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Bovendien is middels de bestreden beslissingen geenszins sprake van de vooropgestelde *“gedwongen terugkeer”* en blijft verzoekster geheel in gebreke te concretiseren waarom een terugkeer naar het herkomstland de belangen van haar kinderen zouden schaden. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster, als Servisch onderdaan, is vrijgesteld van de visumverplichting. Het volstaat derhalve dat zij louter tijdelijk terugkeert naar haar herkomstland, waarna zij de periode van 90 dagen dat zij alhier opnieuw op wettige wijze kan verblijven, kan aanwenden om te trachten haar verblijf op duurzame wijze te regelen.

3.16. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, werd hierboven reeds gesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond en evenmin van artikel 8 van het EVRM. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.17. Waar verzoekster nog stelt dat *“het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is (...)”* dient de Raad op te merken dat dit argument niet als dusdanig werd ontwikkeld in de verblijfsaanvraag. Verzoekster kan niet dienstig nieuwe buitengewone omstandigheden ontwikkelen in haar verzoekschrift.

3.18. Waar verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken oplijst en herhaaldelijk aangeeft dat zij van oordeel is dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen en dat er wel degelijk zeer ernstige problemen zijn bij terugkeer, toont ze niet aan dat de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheden heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of bij het treffen van de bestreden beslissingen op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 3 EVRM heeft gehandeld.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA